

ΤΑ ΦΡΙΚΑΛΕΩΔΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ ΑΠΟ... ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΚΡΕΑΣ !...

Ο Καμάρ έσφαξε τούς πελάτες του, ενώ τούς ξύριζε !...

Ένας κακουργός κευρεύς. Πώς προσήλπε τούς πελάτες του. Ή γοητευτική Ίωάννα. Τό ύπερως τόν πρωμάτων. Η εξαφανισιά ενός νεαρού εύγενους. Ή ύποψια της γειτονιάς. Η έρευνα της αστυνομίας. Οι σφαγμένοι πελάτες. Από τί κρέας γίνοντοσαν τα περίφημα λουκανικά τού Μικελόν. Ο κευρεύς στά βρασανιστήρια. Τι άποκάλυψε, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο μάριμα-Σαπολάρ, ό έδιοκτήτης τού πανδοχείου «Τόν τριών βασιλέων», ήταν ένας άνθρωπος με έλιερό και άπαισο χαρακτήρα. Από τό προί τού θ' άνοιγε τά μάτια του ός τό βράδυ τού θα έπευτε να κοιμηθί, δέν έκανε άλλη δουλειά παρά να γκρινιάζι. Ωστόσο, ή γκρινιά τού αυτή δέν πείραζε καθόλου τήν έστρατήριά του, τή Μαργαρίτα. Γιατί ή Μαργαρίτα

— Τι να σού πώ, άρζοντά μου! άπάντησε ό ταβερνάρης. Ή όμορφιά τής νέας κατότρειψε πολλούς νέους. Είπε μαγεμένη, καταραμένη όμορφα. Πολλά παλληκάρια, τού έρωτεύθησαν αυτή τή μάγισσα, χάρησαν ξαφνικά και κανείς δέν έμαθε από τότε τί άπέγναναν... Τό παιό, λοιπόν, τού σάς έβλεω, να πής στον άδελφό σου να φιλάγεται από τήν Ίωάννα.

Τό άπόγευμα τής ίδιας μέρας, ό Άνδρέας τά ειπε αυτά στον άδελφό του. Μα ό Ίούλιος, τρέλλος από έρωτα για τήν Ίωάννα, δέν ήθελε ν' άκούθι τίποτα. Και, κατά τίς 6 τή φραού, ξαναπήγε στό κουρείο να ξυρισθί, για δεύτερη φορά μέσα σε μία μέρα!

Τό βράδυ όμως ό νεαρός Ίούλιος δέν γέμισε στο πανδοχείο. Τού κάκου τόν περιέμενε ό άδελφό του ός τά μεσάνυχτα. Και τό προί, άνησχος κατά τρομάρα, πολλά ύποπτεύομενος και πολλά φοβούμενος, έξέφρασε τούς φραούς του στό Σαπολάρ. Ο Σαπολάρ κάλεσε άμέσως τόν άνταρτικό κλειδοφόλό Γκομίο, ό όποιος τούς έπληροφόρησε ότι είδε τό βράδυ τής προηγουμένης ήμέρας τόν Ίούλιο να μπαίνει στό κουρείο Καμάρ.

Τί είχε συμβεί λοιπόν; Βγήκε πάλι από τό κουρείο ό Ίούλιος ή τόν είχεν δολοφονηθί εκεί μέσα;

Τότε ό Γκομίο διαηγήθηκε στον Άνδρέα ότι πολλοί πλούσιοι νέοι και μπήκανε στό μαγαζί τού περιουσιάζι δέν ξαναβγήκανε τού έξω. Ή προληπτικές γρηούδες τής συνισαζιά λέγαν πως τά παλληκάρια αυτά τά άρπαζαν οι Διαβολοί. Μα ό κλειδοφόρος, ό όποιος δέν ήταν διόλου προληπτικός, δέν τά πίστευε αυτά. Είχε άκούσει πολλές φορές άνθρώπινα βογγητά στό κουρείο τού Καμάρ. Και ή γνώμη του ήταν ότι κάτι τρομάρο συνέβαινε εκεί μέσα...

Κατόπι αυτού, ό Άνδρέας πήγε τόν πανδοχέα και τόν κλειδοφόρο να έρεζαν άμέσως να είδοποιήσουν τήν άστυνμία.

Ύστερα από λίγο, ό άστυνομικός έπάτηξ τής περιφέρειας χτυπούσε τή πόρτα τού κουρείου μαζί με τόν Άνδρέα, τόν Σαπολάρ, τόν Γκομίο και άρκετά όργανα τής τάξιας.

Ο περιουσιάζης άνοιξε ό ίδιος τήν πόρτα.

— Ποιό είναι ό εύγενής νέος που ήρθε στο μαγαζί σου χθές τό απόγευμα; Τόν ρώτησε άμέσως ό άστυνομικός. Τι έγινε ή κόρη σου;

— Η κόρη μου είναι στην έξοχή! άποκρίθηκε ό Καμάρ. «Όσο που τόν εύγενή, δέν τόν είδα καθόλου χθές τό απόγευμα.

— Ψέματα λέξ! φώναξε τότε ό Γκομίο. Τόν είδα με τά μάτια μου να μπαίνει στό μαγαζί σου

χθές, στις έξη τό βράδυ.

— Μα, άφού σάς έβω ότι... , διαμαρτυρήθι ό περιουσιάζης, τού άρχισε να χάνι τό χρομό του.

— Καλά, καλά, ειπε τότε ό άστυνομικός. Θα κάνουμε έρευνα στο μαγαζί σου και θα δοίμε αν λέξ αλήθεια.

Οι άστυνομικοί μπήκαν άμέσως στό κουρείο και άρχισαν να έρευνούν...

Ξαφνικά ανακάλυψαν μιά κατακατη τού δηγούσε σ' ένα ύπόγειο. Κατέβησαν άμέσως κάτω και τότε ένα τρομακτικό θέματα παρουσιάζηκε μπροστά τους. Δέκα ανθρώπινα πτώματα ήσαν κρεμασμένα στους τοίχους από ταγκάλια!

Τό πτώμα τού Ίουλιού ντε Ποντάριμιο ήταν ξεπυλωμένο στα μέσα τού ύπερχειο, μέσα σε μιά λιμνη παγονιών μαύρου αίματος!

Μπορούσε τώρα να έξυγηθί τό μυστήριο τής εξαφανισιάς τούσων νέων. Κάθε φορά που ένας πελάτης έμπαινε μέσα στό κουρείο, ό Βαρνάβας τόν έβαζε να καθήσι σε μιά πολυθρόνα που βρισκόταν πάνω άκριβώς από τήν κατακατη. Τρόχιξ έλειπα τό ξυράφι του και άρχιζε τό ξυρίμα.

Τά ύπόπλατα τά καταλαβαίνετε.

Ο Βαρνάβας έκοβε ξαφνικά τό λιμώ τού πελάτου του και, πατώντας ένα έλατήριο τού βρισκόταν στο πάτωμα, άνοιγε τήν κατακατη, βάθους 15 μέτρων, ή όποία δεχόταν τό άμόρφωτο σώμα τού θύματος !...

Όταν οι άστυνομικοί έξήτησαν καλύτερα τά πτώματα που ήσαν

ήταν άπόλυτοστα... κοινή!

Άλλ' εάν ή Μαργαρίτα έστερείτο άκούξ, είχε ξεάριθι όραση. Και τό προί τής 23ης Οκτωβρίου 1415, έβρισε με τό στομά άνοιχτό από τήν κατάπληξι, μόλις αντίκρισε τόν νερό τής. Ο μάριμα-Σαπολάρ γέλασε και φωνάζων καταχαρούμενος. Αλλά τής χαράς τού αυτής ήταν ή ξαφνική άρξισι στό πανδοχείο των δύο πλούσιων νέων, τού Άνδρέα και τού Ίουλιού, γνάφ τού κόμης ντε Ποντάριμιο, τού είχεν έρθι από τήν Άραβία. Ή έλλάδα λοιπόν ενός μεγάλου κέρδους μεταφράωσε τόν μάριμα-Σαπολάρ και τόν έκανε χαρούμενο και γελιστό...

Οι νεαροί έπιτάριδα, κρεμασμένοι από τό ταξείδι, ξέπλησαν κοντά τό μεσάρι. Ο Σαπολάρ έτρέξε άμέσως να τούς χαμψίτη και να τούς ρωτήσι μερως ήθελαν τίποτα.

— Σηνηθίζουμε να ξυρίζομαστε κάθε προί, τού άποκρίθηκε ό Άνδρέας, ό μεγάλειτερος από τούς δύο άδελφούς. Θα μοιροήσε να μάς συστήσει κανένας καλό κομψά έδώ κοντά;

— Άλλά στο μαγαζί μου άκροβώξ, ειπε ό μάριμα-Σαπολάρ, μένει ό καλύτερος περιουσιάζης τόν Παρισίον, ό κ. Καμάρ. Θα μείνετε πολύ εύχαριστήμενος μαζί του.

Τό κουρείο τού Βαρνάβα Καμάρ έθεωρείτο πράγματι ως ένα από τά άριστοκρατικότερα τού Παρισίου. Όλοι οι πλούσιοι και οι εύγενείς εκεί ξυρίονταν, εκεί παραγγέλλαν τής περιούξες τών. Ή κακός ριζώσεξ έλεγαν φρασικά πως οι νέοι πήγαναν εκεί άλλων για να ζωντανάσουν με τήν Ίωάννα, τήν όμορφη κόρη τού περιουσιάζη, παρά για να τούς ξυρίσι ό επιτήδειος Καμάρ... Και ή αλήθεια ήταν πως ό Καμάρ είχε μιá κόρη όμορυστάτη.

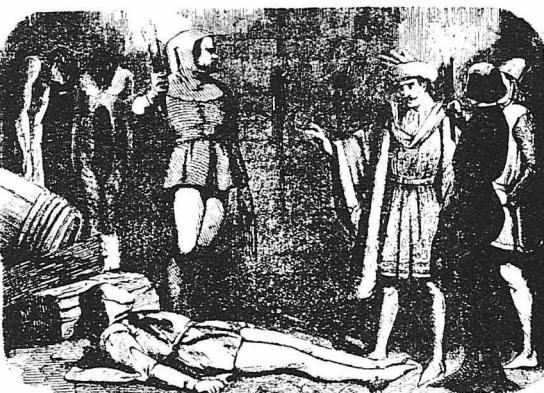
Αλλά στο κουρείο ήταν τό ζαχαροπλαστήο τού Πιέρο Μικελόν, γνωστότατο έπίσης για τά νοστιμύτατα λουκανικά του. Κανείς από τούς σπαδελόφους τού Μικελόν δέν μπόρεσε να μάθι πως έφτιαχνε τά περίφημα αυτά λουκανικά...

Οι δύο εύτυχισμένοι γέροντες, ό κουρέας και ό ζαχαροπλαστής, ήσαν πολύ φίλοι. Κάθε μέρα έπισκέπτοντο ό ένας τό κατάστημα τού άλλου και συχνά έβριναν μαζί ως άργά τή νύχτα, άφού έζελναν τά μαγαζιά τους.

Όταν ό Ίούλιος ντε Ποντάριμιο μπήξε για πρώτη φορά στό κουρείο τού Καμάρ, ή Ίωάννα καθόταν στο ταιριό. Μόλις είδε τόν νέο, τού έρεξε ένα γλυκατότο βλέμμα. Ο νεαρός εύγενής έννοιωσε τήν καρδιά του να χτυπά γοργώτερα στο στήθος του... Και ενώ ό Καμάρ τόν ξύριζε—με μεγάλη έπιδειξότητα, άμωμογυμνιστά—ό Ίούλιος έστρεψε κάθε τόσο τό κεφάλι του προς τό ταιριό, για να κιτάξει άκόμα μιá φορά τήν όμορφή κόρη...

Μέρα με τήν ήμέρα, ή συνήθεια τού Ίουλιού για τήν Ίωάννα μεγάλωνε. Και δέν άργησε να μεταβλήθι σε φλογερό έρωτα και να έπικουληθί και ή σχετική έξωμολόγησις, τήν όποια ή νέα δέχτηκε, χυρίς να θηνώσει...

Ο άδελφόξ όμως τού Ίουλιού, μόλις έμαθε από τά ειρωνικά σχόλια τών γειτόνων τί συνέβαινε, έληξε πληροφοριές από τόν μάριμα-Σαπολάρ για τί διαγωγή τής νέας.

Ένα φρικαστικό θέματα παρουσιάζηκε μπρός τους !...

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ

(Από τις παιδικές αναμνήσεις μου)

Θυμάμαι καλά πώς άμα κορυζόμουν από το παιχνίδι κ' από το τρέξιμο, παιδί καθός ήμουν τότε, πήγαινα να καθήσω στη μικρή παιδική μου λουλουδιέρα, μπρός στο τραπέζι, όπου έπαιζα το τσάι μου.

Ήταν άργα πεινά... Μόλις άπόπαινα ένα φλιτζάνι τσάι με γάλα, τα μάτια μου έκλειναν από τη νύστα. Δεν εσάλευα όμως. Ήμεινα άκίνητος κ' άκουγα.

Η μητέρα μου κουνέντιαζε με κάποιον κ' ό ήχος της φωνής της μου ήταν τόσο γλυκός, τόσο αγαπητός!... Πόσο χριτά ή καρδιά μου σάν τη θυμάμαι!... Την χάνταξα με μάτια σκοτεινιασμένα από τη νύστα και ξαφνικά γινόνταε τόσο μικρή, τόσο μικρή, πού μόλις την έβλεπα. Γλωστρουσα τότε καταγής και πήγαινα σιγά—σιγά να ξαπλωθώ σέ μια μεγάλη πολυθρόνα.

— Κοιμάσαι, λέων; πού έλαρε ή μητέρα μου. Δεν πιάς καλύτερα να πλαγιάσης στό κρεβάτι σου;... — Όχι, μητέρα. Δεν έχω διάθεσι να κοιμηθώ... — Όνειρα άόριστα, άλλα γλυκά, πλημμυρίζουν τη φαντασία μου.

Ό άταλός παιδάτικος ύπνος μουλάεινε τά βλέφαρα, και σέ λίγο ήμουν άποκοιμισμένος. Ήξαγα, μέσα στόν ύπνο μου, αίσθανόμουν άποπέναι μου ένα λεπτό, άβρό χέρι. Μόλις κ' άγγιζε, τ' ανεγνώριζα άμέσως, κ' έτσι, κοιμισμένος όπως ήμουν, τό άρπάζε και τό φερνα στό χέρι μου με λαχτάρα.

Όι καλύτεμένοι μας είχαν φωνή παιό. Μονάχα ένα φώς έκαμνε στην αίσθησι. Η μητέρα μου μου έλεγε πώς ήταν ώρα πεινά να ξυπνήσω. Έρχόταν κοντά στην πολυθρόνα μου κοιμώμουν, περνούσε τό λεπτό της φουά χέρι στό μαλλάι μου, έσκαβε στ' ατί μου και μου φιδούριε με τη γλυκειά της φωνή πού γνώριζα τόσο καλά:

— Σήκω, ψυχούλα μου να πλαγιάσης... Κανένα ξένο βλέμμα δεν την παρακολούθηδες τη στιγμή αυτή κ' έτσι δεν έδιποκοιμείτανε. να κλείσι μου στα λόγια της όλη της την άγάπη και την τρυφερότητα για μένα. Έγώ δεν εσάλευα άπ' τη θέσι μου, αλλά εξακολουθούσα να φίλώ τό χέρι της πού δινάτα. — Σήκω, άγγελούδι μου! μου ξανάλεγε. — Έβάζε τότε τό μπράτσο της κάτω άπ' τό λαμπό μου και με γαργάλιζε με τά μικρά της δάχτυλα. Τό σιωπηρό σαλόνι μόλις φωτιζόνταε... Τότε κ' ένα πύθμια πετιόμουν όλόφθοσ, περνούσα τά χέρια μου γύρω άπ' τό λαμπό της κ' ένα κ' έσκαμνε στην άγκαλιά της, φιδούριε: — Ό, άγαπημένη μου μαμά, πόσο σ' αγαπώ!...

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΙ

κρεμασμένα στους τοίχους, παρετήρησαν ότι από τά σώματα αυτά είχαν κοπέι μεγάλα κομμάτια κοφάτος, ίδιος άπ' τό στήθος και τους μηρούς.

Γιατί ό κορυφές κομμάτια τά πτώματα στό ίδιο άκρωτός μέρος; Πώς χρησιμοποιούσε αυτά τό κομμάτι του κρέατος;

Δέν ύπρχε καμιά άμφιβολία, ότι για να τό κάνει αυτό, θα είχε τό λόγο του. Τόν έρωτήσαν σκεπτικώς, μά αυτός δεν ήθελε να μαρτυρήσει τίποτε.

Η δικαστικές άρχες αναγκάστηκαν τότε να καταγγείλουν, σ' ένα άλλανταστο μέσον — πούλ έν χρήσιμη την εποχή εκείνη — για να λύσουν τόν γλωσσόδετη του Βαρνάβα.

Τόν επέβαλαν σέ βασανίστρια. Τού άνοιξαν κ' ένα μαχαίρι αιλάνια στό σώμα κ' έχυσαν μέσα ζεματιό λάδι! Τού έσπασαν κ' ένα σφυρί τά δάχτυλα του δεξιού χεριού!

Κι ό άλλος όμολόγησε τέλος τά πάντα για ν' άπάλλαγη άπ' τά μαρτύρια.

Όμολόγησε, ότι τά κομμάτια πού έλειπαν από τά πτώματα, τά πούθουσε στό γείτονα του, τόν ζαχαρολάστη Πιέρο Μικελό. Και κ' αυτό τό άνθρώπινο κρέας ό Μικελόν έφτανε τά περίφημα λουζάνκα του, τά όποια διέθετε για τ' άριστοκρατικότερα σπίτια της πρωτευούσης!...

Η δίχη τόν δυό αυτών άνθρωπομόρφων τεράτων δεν βάσταξε πούλ. Ό Πιέρο Μικελόν και ό Βαρνάβας Καμπάρο κατεδικάστησαν σέ θάνατο.

Η ανάκρισι διεπίστωσαν επίσης, ότι μέσα σέ πέντε χρονια, έκάτον σαράντα τρείς νέοι έσφαγήσαν από τόν Καμπάρο και πούληθησαν... ως εύγευστα λουζάνκα.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΗΜΕΡΑ ΕΚΚΛΕΙΣΑ ΤΑ 36 ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

(Τού τελευταίου αυτού τραγουδιού του Βύρωνα, πού έγράφη στις 22 Ιανουαρίου 1824 στο Μεσολόγγι, έγραμμε δημοσίως ως τότε όλες τις άριστοτεχνικές μεταφράσεις του στο έλληνικό κλασικό από τό Σπ. Γκουρλή, τό Δ. Στή, τό Δ. Καποκέραιο κ.λ.π. Σήμερα δημοσιεύουμε μια ακόμη άγνωστη και σπάνια μεταφράσι του, άνωμυμη διστυχώς. Την παίρνουμε άπ' τό «Ζακύνθιο Άνθών» του Ι. Τσακαλιάνου (1874).

Καιρός εν' ή καρδιά μου άπ' έρωτός να πάμνη τώρα πού πλέον δεν ήμαιορε σ' άλλες καρδιές ν' άνάμνη έρωτικη φωτιά.

Άλλ' όχι! άν εν' άδύνατο να κ' άγαθήσουν άλλου, όμως έγω θέ ν' άγαπώ της όμορφιάς τά κάλλη, τά κάλλη τά γλυκά.

Ή μέρες μου έτελειώσανε και φρέγγουνε ή άχτίδες, τού έρωτος τ' άνθη κ' οι καρπού, της νεότητός μου ή έλιπίδες, και μένει ή σιωρά.

Μαύρη φωτιά και μοναχιά τά σωθικά μου φθειρέ, σάν τού κρατήρος τη φωτιά, σάν τη φωτιά πού του Χάρου τά κοριμά.

Άλλ' όχι άπ' έμους στοχασμούς ό νοός μου να θυλάων, έδώ πού ή δόξα όλόκληρη μονάχη περιζώνει τού άντρείου την κεφαλή!

Σημάε, δάγκες και καπνοί κ' άρματα τιμημένα της ποδητής Έλλάδος μου, γλυκά θωρείτε έμένα, έμέ πού σάς ποθεί.

Ή Έλλάδα τώρα ελεύθερη, ελεύθερη ή καρδιά μου, ως τρέψη έδώ να τιμηθί σ' έμένα ή γενεά μου όπου σ' έμένα ξη.

Όχι, δεν θέλω δάκρυα γι' άγάπη πλέον να χύσω, στην πίκρα τώρα, στη χαρά άδιάφορος θα ήήσω όσοτον έχω πνοι.

Άντι τη νεότη να ποθή, λίπη στό νοός σου νάμης, κάλλιο σάν ήρωας να γυθίς εις τό πεδόν της μάχης, όποινα ήμείρος σου έδώ.

Τού πολεμάρος τη θνή εξήτησε ή ψυχή σου, εύρέ τό μνήμα όπου ποθείς, και τότε άποκοιμήσου τόν ύπνο τό στερνό.

ΛΕΥΚΗ ΝΥΧΤΑ

(Του ALBERT SAMAIN)

Ατί τη νύχτα φρόντισε, γλυκειά μου, όλα τά βάσα να τά στολίσης με λευκά λουλούδια θρωσά. Κανένα φώς στην κάμαρα, πού σύννεψ' από γάλα σάν όνειρο θα δείχνονε, τά κάλλη σου τ' άρνά.

Κι όταν στό πιάνο, άπαλά, τά κρονοδάχτυλά σου μια τρυφερή άγγελική, θα παίξουν μελωδιά και δάκρυα θα λάμψουν στα ματωσισόρα σου πού δινάτα θα νοιώσουμε την τόση εντύχια.

Έτσι, θουβά, πνευματικά, θ' άγαπηθίς, καλή μου. Μόνο έν' άπαλό φίλι στό χέρι σου έπάνω κ' όσα σου πη, ζωγραφιστά στα μάτια, ή ψυχή μου.

Και στής άγνής άγάτης μας τόν αίσθη όφρανό ό πόθος ό παρθενικός τόν σιωπηλών έρωτων θ' άνέθη άργά, ό! αδελφή, σάν άστρο φωτεινό...

Μετ. Δ' άνδρος ΜΑΡΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΡΥΦΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

(Του MEISSNER)

Άρρησε νάμχομαι κρυφά να σ' άγκαλιάζω, φίλε μου, γιατί άν μάζ μάθουν εντύχεις, θα μάζ φθονήσουν παρενθύς οι φθονεροί του κόσμου.

Όση τά στήθη έχουν φωτιά, τόση σιωπή τό στόμα. Και τό δικό μας τό νησι από μια θάλασσα θά βγη πού δεν εύρέθη άκόμα.

Μεταφρ. Α. ΜΑΡΤΥΟΚΗ

Άν εν' ό έρωτας φυτό, τού παραδείσου θρέμμα, ής κόβεται στη μοναξιά, γιατί μια ξενή εκεί ματιά εν' τού φειδιού τό βλέμμα.

Έσ' τό ξέρεις, ποδητή, πώς δυό καρδιές μια μέρα ήφραν στόν έρωτα όφρανό, κ' όλον τού Πλάστου τό θυμό και τη φορική φορέρα.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τόν ήμαθα να κολιμπα, σηρώθη να με πιάξη. Άκαμάτης και φαγάς, ψάλτης, διάκος και παλάς.

